

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

APARE ÎN FIE-CARE DUMINICĂ

Abonament, pe an în țară . . . Lei 5 | Abonament, pe an în străinăt. Lei 8
 „ „ 6 luni în țară „ 3 | Un număr . . . 15 bani

Manuscrisele nepublicate se ard.

COMITETUL DE REDACȚIE:

P. Garboviceanu
C. Rădulescu-Motru
G. Coșbuc
I. Oteacu
P. Dulfu

G. Adamescu
V. S. Moga
N. Nicolaescu
Const. C. Popj-Tașcă

Redacția și Administrația Str. Mântuleasa, No. 9.

S U M A R :

G. Coșbuc, Unirea Principatelor. — *Haret*, O faptă bună. — Pentru unire. — *Itemus N. Begnescu*, Stupăritul rațional. — *M. E. Mihăescu*, Ingropați sub zăpadă. — *Irimia Popescu*, Morva sau răpciuga. — *N. Bibiri*, Organizarea școlilor noastre. — *Haret*, Munca răsplătită. — Adrese către redacție. — Răspunsuri la întrebările din No. 11. — Mulțumiri — Bibliografie. — Informațiuni. — Poșta redacției. — *C. Pop-Tașcă*, O dramă în fundul mării.

Ilustrațiuni: Alexandru Ion Cuza. — Dimitrie Ralet. — Constantin Negri. — Anastasie Panu. — Mihail Kogălniceanu. — Arhimandritul Neofit Scriban. — Manolache Costache-Iepureanu. — Dimitrie Kracti. — Petru Mavrojeni. — Dimitrie Cozadini. — Constantin Hurmuzachi. — Dimitrie A. Sturdza.

24 IANUARIE

Se împlinesc astăzi 40 de ani de la faptul măreț al unirii principatelor prin alegerea lui Alexandru Cuza. Generația de atunci a lucrat pentru această idee cu o sîrguință vrednică de admirat. În Moldova mai ales lupta a fost mai acută. Acolo a trebuit deci ca activitatea patrioților să fie mai însemnată. Sărbătorind ziua de 24 Ianuarie, dăm portretul acelor 11 bărbați cari au format comitetul de propagandă în 1856 pentru a realiza unirea

Pilda trecutului fie îndemn pentru viitor!

în 1859.

COMITETUL.

UNIREA PRINCIPATELOR

De la 1830 încóce, aũ început Românii să se deștepte. Aũ început să-și facă școli, să-și trimetă băeții prin țări străine la învățatură mai înaltă. Se iviră câte-vă gazete—lucruri necunoscute pînă atunci—și începură ómenii noștri să scrie. Ne trimise Dumneđeũ poeți, cari să ne cânte mărirea strămoșescă, și să ne îndemne să urmăm pildele străbunilor, ni se născură bărbați cu iubire de neam și cu minte ageră. Băeții trimeși la învățatura străină s'aũ întors cu mintea mai luminată și aũ început să arate celor din țară, ce fac și cum fac străinii. Se desmorțiseră acum cu toții ai noștri.

Atât scriitorii noștri cât și tinerii întorși din străinătate propăvăduiau unirea Românilor din cele două principate, căci, diceau ei, e rușine să stăm despărțiti și să ne lăsăm de batjocura străinilor. Poetul Alexandri, cântă «Hora unirii,» să dăm mână cu mână ceĩ cu inimă română,

Eũ și-s frate, tu-mĩ ești frate
In noi doi un suflet bate,

strigă Moldovénul către Muntean, și

Unde-s doi puterea cresce
Și dușmanul nu sporesce.

Gândul unirii principatelor prinse rădăcină în inima noastră, și de-atunci a tot crescut.

La 1848, Românii fac revoluțiune, îndreptată deodată contra Turcilor și a Rușilor. Noi ceream desființarea regulamentului organic și nu mai voiam stăpânire rusescă, ceream Turcilor legi mai omenești și o constituțiune mai potrivită cu lumea cealaltă.

Drept răspuns Rușii ne asvirl oștirile lor în țară, ne iau cu graba ca pe nisce ómenĩ cari nu prețuim binele ce ni se face și răsplătim iubirea cu răsvrătire. Turcii își trimet și ei oștirile lor în Muntenia. Oștirile ne-aũ silit să ne liniștim iarăși, dar

Alexandru Ión Guza.

amărăciunea din sufletul nostru crescuse grozav, căci nu mai eră de suferit jocul ce-l jucau Rușii și Turcii pe chieltuiala noastră, și felul cum își băteau joc și unii și alții de noi.

Turcii și Rușii s'aun înțeles între ei, să ție oștiri pe rînd în Principate, chipul ca să împiedice răsvrătirile; apoi să nu mai lase pe Români să-și alegă singuri Domni, cum au făcut de la răscolă lui Tudor încóce, ci să-și alegă Turcii și să-și întărească în scaun Rușii.

Și s'a întîmplat că Țarul Nicolae la anul 1853 a început, fără nici o pricină, răsboiul cu Turcii. Atunci oștirile rusesci năpădiră iarăși în Principate, căci lucrul acesta le eră sarea în bucate.

Dar acum au sărit Anglia și Franța, cerënd Rușilor să înceteze cu răsboiul. Rușii însă merseră înainte; iar Anglia și Francia, ajutate și de Italia, și-au trimis corăbiile de răsboi în Marea-Négră și-au silit pe Ruși să se retragă. Rușii au fugit din Principate, iar în locul lor au intrat oștirile Nemților. Armatele englese și cele franceze s'aun luat după Ruși și i-au bătut la Sevastopol.

Țarul, strimtorat și de Turci, și de cele două puteri mari, de Anglia și de Francia, amenințat tot tot odată și de Austria, care se temeă să ție cu Rușii în vremurile acestea, a fost silit să sub-scrie tratatul de la Paris la 1856.

Acest tratat a scurtat pe Rusia rău. I-a luat înapoi tot ce-a dobîndit de la Turci pînă acum și — în ce ne privesce pe noi Români, — i-a luat apa de la móră pentru tot-d'a-una.

Tratatul de la Paris cereă Turcilor să facă îmbunătățiri în împărăția lor, mai ales să croască o sórtă mai bună creștinilor.

Rușilor le cereă să nu se mai amestece în afacerile împărăției turcești și să dea îndărăt Basarabia și gurile Dunării, pe cari le dobîndiseră de la Turci.

Marea-Négră s'a luat de sub stăpînirea Rușilor

Dimitrie Ralet.

Constantin Negri.

și s'a hotărît să nu fie a nimănui și a tuturor, adică neutră. Iar ca să n'aibă prilej de bătaie pe mare, li s'a oprit și Turcilor și Rușilor să mai ție corăbiile de răsboi pe Marea-Negră.

Și, ca să n'aibă prilej să se bată pe uscat, Franța a cerut ca Principatele române să facă un singur stat puternic, liber, care să închidă calea între Ruși și Turci. Acest lucru însă n'a fost primit atunci, dar vorbă se făcuse odată în lume despre o Românie liberă, și după două-deci de ani vorba s'a făcut faptă, cu puterea lui Dumnezeu și cu a noastră.

Dar prin tratatul de la Paris ni s'a dat multe lucruri, cari au fost semînța renașterii noastre și cari ne-au ajutat să fim ce sîntem astăzi.

1. Basarabia, pe care au înapoiat-o Rușii Turcilor, s'a dat Moldovei. Tot așa ni s'a dat gurile Dunării.

2. Rusia își pierde dreptul să se mai amestece în treburile Principatelor. Protecțiunea principatelor rămîne pe sîma puterilor cari au iscălit tratatul, și tot lor aveam să se plîngă Români dacă vor fi nedreptățiți de Ruși ori de Turci.

3. Români să aibă oștirea lor națională, să plătescă bir Turcilor ca mai înainte, iar Turcii să-și apere în schimb de ori-ce fel de dușman.

4. Sultanul să convoce Divanurile, numite ad-hoc, în care să se hotărască, ce vrea Români să aibă? Cum vrea să se constituie? Care li-e dorul?

Dar de-aici încep greutățile pentru noi. Înși-ne nu sciam anumit, ce să cerem. Una însă o voiam cu toții: unirea Principatelor și formarea unui stat autonom.

Austria însă se împotrivesc din toate puterile. Ea țipă și se plîngea Europei, că se face un lucru rău ce se face în Principate. Ea își avea ochii tot la Muntenia, și, dacă s'ar fi unit Principatele, ar fi trebuit să-și puie pofta în cui. Ea voia pe Români desbinați, decî ținea parte Turciei.

Rusia pe aceeași urmă. Credea că are Moldova în mîna, și-acum vede că s'a mîntuit cu asta. Cît de mult o durea pe Rusia sôrtea creștinilor, se vede

Anastasie Panu.

Mihail Țogălniceanu.

Arhimandritul Neofit Seriban.

lămurit, din ceea-ce făcû acum: se dete pe partea Turcilor contra noastră.

Iar Turcia, sprijinită de Austria și de Rusia, a făcut în Moldova alegeri în așa fel pentru divan în cât n'au străbătut de cât vre-o doi trei partizanî ai unirii.

Noi atunci ne-am plâns puterilor cari au scris tratatul de Paris. Puterile erau: Rusia, Austria, Turcia, Italia, Anglia și Franția. Dar cui ne plângeam? Turcia erà tocmăi împricinatul, Rusia și Austria ținea cu ea. Italia erà încurcată în răbōie și nu scia undeî stă capul. Anglia erà, precum este, cel mai aprig apărător al Turciei, și Sultanul se sprijinea pe buna-voința Angliei.

Rēmâneă Franția, care mai putea să ne asculte plingerile. Și ni le-a ascultat. Noi îi sîntem datorî Franciei multă recunoscință, căci a sărit pentru noi tot-d'a-una, de vr'o 50 de ani încōce.

Franția a alergat și a strigat pentru noi. Dar erà singură. Iată însă, că Anglia, pe care se bizuia Sultanul, nevrënd să fie alături cu dușmanul ei de vécuri cu Rusia, s'a despărțit de Sultan și în unire cu Franția cerea aducerea la îndeplinire a hotărîrilor din tratat.

Silit de Franția și de Anglia, Sultanul făcû în Moldova alte alegeri pentru divan.

În vremea acēsta Rușii și Turcii căutaseră în tōte chipurile să cumpere pe Români, ca să voteze contra Unirii. Țara erà plină de spioni și de negustori de suflete. Austriecii făcură și ei ce putură. Și așa de bine erau aședați Rușii și Turcii, în cât credeu că din Unire nu va fi nimic.

Dar vin câți-vă bărbați dintre aceia cari sînt rînduiți de Dumneđeu să fie conducători ai popórelor, avēm și noi pe-atunci. Eliade Rădulescu, frații Golescu și frații Brătianu în Muntenia, Cogălniceanu și Anastasie Panu în Moldova, propovăduiau unirea prin cuvîntul lor. Și, când a fost la vot în Divan, nu s'au vedut nicăieri Români cumperați de Ruși și de Turci, n'au îndrăsnit să-și deschidă gura cei

Manolache Costache-Iepurênu.

Dimitrie Kraeti.

Petru Mavrojeni.

Dimitrie Cozadini.

Constantin Hurmuzachi.

Dimitrie A. Sturdza.

păcătoși, și adunarea întrégă a cerut Unirea Principatelor.

Austria a sărit ca mușcată de șarpe și turbă de necaz. A început să țipe că «Românii prăpădesc pe Turci»; Turcia țipă și mai tare, că Unirea e o negliuire ce-o fac supușii săi; Rusia țipă că «prietenul său cel bun Sultanul e în primejdie» Așa ne apărau Rușii și Austrieii!

Francia și Anglia steteau însă tot cu mâna ridicată a poruncă. Sultanul n'are în cotro, și convocă pe Români, să-și alegă Domn. Adunarea Moldovenilor alege pe Cuza; câte-vă dăle în urmă, la 24 Ianuarie 1859 Alexandru Ión I Cuza a fost ales de domn și în Muntenia, și așa s'a împlinit visul ce de vécuri îl nutriau Românii. Sfântă trebuie să fie acéstă di pentru orî-ce Român!

Turcia începe să trimetă plîngerî peste plîngerî în Europa, că Românii voiesc să iasă, prin faptele lor, de sub stăpînirea turcésă; Austria, creștina Austrie, care-și puneă capul ca să ne apere de Turci, acum își ieșise din minte și și-a adunat oștirile ca să intre în Principate, ca să ne ardă și să ne trecă sub sabie, fiind-că îndrăzniserăm să-i tăiem pofta de a pune mâna pe România.

Dar Francia și Anglia au tăcut. Rusia a stat liniștită. Cuza, ca să îmbuneze și să măgulésă pe Sultanul, s'a dus la Constantinopol ca să se investésă, după vechiul obicei al Domnilor. Cuza a arătat Sultanului ce vor Rușii și Austrieii, și că e bine ce fac Românii. Sultanul, în urmă, a înghițit nodul și a tăcut. Austria, rămase singură, a trebuit și ea să s'astîmpere.

G. Coșbuc.

O FAPTA BUNĂ

D-nul Inspector școlar S. Halița, prezentând d-lui Ministru al Instrucției un raport asupra reorganizării școlilor normale de învățători în sensul ca viitorii învățători să îndrumeze pe copiii spre o cultură mai rațională, d-nul Ministru Haret a pus următoarea rezoluțiune pe raportul d-lui inspector școlar S. Halița.

ste indispensabil ca tot ce se învață în școală să se învețe în mod serios, cu gândul de a utiliza acel învățămînt. Însă învățămîntul agricol, în școlile normale de învățători, se pare că nu a fost coprins pînă acum în această regulă. Raportul de față atinge și el acest punct, care de alt-fel este recunoscut de toată lumea.

Pentru a îndreptă acest neajuns, cel puțin pe cât se pôte, dispunem:

1). Învățămîntul agriculturii, în școlile normale de învățători, se va separă de acela al științelor fizico-naturale, și se va face mai cu sēmă în mod practic; pentru acesta, în proiectul de buget pentru anul 1899 — 1900, s'a și prevădut fondurile necesare pentru plata unui profesor distinct, sau a unui agricultor, sau a unui grădinar.

2). Învățămîntul agriculturii și horticulturii în aceste școli se va face de aci înainte cu deosebire în mod practic. Pentru acesta orariul acestor școli se va dispune așa, în cât fie-care clasă să aibă pe fie-care săptămână câte un dupe amiazi consacrat agriculturii și horticulturii, nu două clase în aceeași zi. În acele ore, în lunile în cari munca câmpului este suspendată, se vor face cursurile teoretice de agricultură și horticultură, sau excursiuni de erborizare, de culegere de insecte ce interesază agricultura, etc., iar în lunile de muncă școlarii vor fi întrebuițați a lucra însăși în câmpul și în grădina școlei, pentru a ara, a semăna, a culege, a plantă arbori, a-i altoi, a-i curăți, etc. Se însărcinează d-l I. Mitru, director al școlei normale «Vasile Lupu» a ne presintă pînă la 1 Februarie, un proiect de orar și de lucrări în această privință.

3). Pentru școlile din Craiova, Galați, Bêrlad, Iași din fondurile de construcție și din complectare de clădiri și de instalație, votate pentru fie-care, se vor face cheltuelile de amenajare a terenului școlei, în vederea unei culturi raționale, de clădiri, de grajduri și șoprone, de cumpărare de instrumente agricole de plantațiuni, etc., pe unde asemenea cheltueli nu au fost deja prevădute în devisele respective; pentru Câmpu-lung, se va utiliza în acest scop ceea ce va mai fi disponibil din donațiunea Petrovici-Armis, iar pentru rest se va cere credit.

La fie-care din aceste școli, aceste lucrări se vor face după ce se vor termină lucrările de construcțiune, pentru ca să se pôte alege cu siguranță terenul disponibil pentru lucrări agricole și horticoale. Aceste lucrări se vor face în regie de profesorul special de agricultură sau de grădinarul-șef, sub privegherea directorului.

4). În dispunerea terenului de cultură al școlei, se va ave în vedere a se rezervă o întindere de cel puțin un hectar, destinat pentru plantarea de arbori mai ales fructiferi. Arborii pentru

plantare se vor cere din pepinierile Statului. Normaliștii vor fi exercitați cu stăruință la lucrările de arboricultură, și la numirea lor ca învățători vor primi fie-care câte un număr de arbori, cu obligația de a-i planta și a-i îngriji în grădina școlii unde vor fi numiți învățători.

5). Devisul și planul înaintat pe lângă acest raport pentru grădina unei școlii rurale nu convin, pentru că este alcătuit în vederea unui teren de un hectar, pe când după lege, școlile nu dispun pentru grădina lor de cât de o jumătate de hectar. De aceea se va ruga d-l Halița să facă a se studia un plan și un devis, în vederea unui teren de o jumătate de hectar.

6). Casa școlilor posedă elementele statisticei terenurilor de care dispun școlile rurale. Biuroul statistic va reuni aceste elemente într'o broșură care se va imprimă.

7). Se va da ordin circular învățătorilor diriginți ca pînă la 15 Februarie să înainteze Ministerului, prin revizorat, câte un memoriu, în care să arate: dacă școla are teren pentru clădirea locuinței dirigințelui, cu dependențele ei, și pentru grădină; ce întindere are acest loc; planul lui aproximativ; la ce distanță este de școlă; ce culturi se pot face pe dînsul mai cu avantaj; o listă de instrumentele și semințele strict necesare pentru începerea cu școlarii ai unui învățămînt practic de horticultură, cu costul lor aproximativ. Vor mai arăta fie-care, ce cunoștințe practice are în această ramură, și ce lucrări anume ar pute face cu folos. Biuroul statistic va primi acele memorii și le va rezuma într'un tablou, pe baza căruia Ministerul va lua măsuri ulterioare pentru organizarea grădinelor școlare.

8). Printre cele-lalte măsuri pentru organizarea acestor școli va fi și aceea că fie-care școlar absolvent va primi un număr de pomi din pepiniera școlii, pentru a-i planta în grădina părintească.

9). Revizorii vor fi obligați ca, în inspecțiile lor, să inspecteze și grădina școlii și să dea relații asupra modului cum este ținută.

10). În budgetul casei școlilor se va înscrie chiar pentru anul 1899—1900 o sumă de 1.600 lei, din care să se formeze 32 premii, a câte 50 lei, câte unul de fie-care județ, pentru învățătorul care va avea grădina cea mai bine îngrijită și mai bine ordonată, și care va fi plantat pe ea cel mai mare număr de arbori. Mai tirgîu, când numărul grădinilor va crește, suma înscrisă în budget pentru acest scop va fi mărită în proporțiuni.

11). Casa școlilor va face să se studieze pentru locuințele învățătorilor diriginți un nou plan, care să împlinescă condiția ca locuința să se apropie cât mai mult de tipul unei bune locuințe țărănești mijlocii, avînd un grajd pentru doi boi și o vacă, un șopron pentru căruță, plug, etc., cotețe de paseri și animale mărunte, pătul, etc., în fine, ce trebuie unei gospodării țărănești mijlocii. Pentru acesta va lua avizul omenilor competenți.

12). Raportul de față, împreună cu rezoluția, se vor publica în Monitorul Oficial, în Buletinul Ministerului și în broșuri cari se vor distribui revizorilor, școlilor normale, profesorilor de agricultură de la aceste școli, etc.

Haret.

PENTRU UNIRE

lată câte-vă cuvinte din frumoasa declarațiune de unire ce s'a făcut în Iași în 7 Octombrie 1857 :

 Dorința cea mai mare, cea mai generală, acea hrănită de toate generațiunile trecute, aceea care este sufletul generațiunii actuale, aceea care împlinită, va face fericirea generațiunilor viitoare, este Unirea Principatelor într'un singur stat, o Unire care este firăscă, legiuită și neapărată, pentru că în Moldova și în Valachia sîntem acelaș popor omogen, identic, ca nici un altul, pentru că avem același început, același nume, aceeași limbă, aceeași religiuine, aceeași istorie, aceeași civilizațiune, aceleași instituțiuni, aceleași legi și obiceiuri, aceleași temeri și aceleași speranțe, aceleași trebuințe de îndestulat, aceleași hotare de păzit, aceleași dureri în trecut, același viitor de asigurat și, în fine, aceeași misiune de împlinit.

Unirea, mai diceau în 1857, în Iași, este un mijloc de întărire națională, politică, morală și materială . . .

Unirea este înscrisă în inimile tuturor Românilor. Ea s'a discutat în curgere de mai mulți ani de tota țara, de tota presa Europei. Dorința unirii a răsunit de la o margine a lumii la cea-l-altă. Ea s'a primit cu aclamațiuni de către alegătorii noștri, de către întreaga țară. Dorim unirea, pentru că Unirea dă tăria, tăria dă siguranță, siguranța dă încrederea, încrederea dă suflet și sbor civilizației și comerțului. Dorim unirea, pentru că nu mai voim să fim pomul discordiei între puterile rivale, nu voim să vedem legiuni de candidați de domnie, nu voim ca domnia să fie arendași, cari se grăbesc a se folosi de scurtul termen al arendei, pînă ce nu-l răstornă alt amator de domnie.

VORBE INȚELEPTE

Cu greū va fi bun stăpîn cine n'a fost bun servitor.

Cum e stăpînul, așa și sluga.

STUPĂRITUL RAȚIONAL

INTRODUCERE

I.

Una dintre cele mai plăcute ramuri ale agriculturii și care poate aduce cultivatorului foloșele cele mai mari și imediate, este apicultura rațională.

Țara noastră, care e o țară pur agricolă și a cărei floră bogată și variabilă întrece în bogăție multe țări în cari apicultura rațională se practică pe o scară foarte întinsă, este lipsită aproape cu totul de creșterea albinelor pe base moderne, pentru că nimeni nu a dat atențiune acestui ram bogat de economie națională, care a început a se părăsi și da uitării, chiar în modul barbar și primitiv cum ea se practică la noi.

Un început oarecare s'a făcut cu înființarea fermei de apicultură de la Păncesci-Dragomiresci, județul Roman, de către onorabilul Minister al Agriculturii; însă ea n'a dat roadele la cari ne așteptăm.

Ca Român, cu dragoste sinceră și iubire de neamul și țara mea, încă de mult, foarte de mult, doriam să întreprind o sinceră și vie propagandă pentru a se răspîndi în țara noastră această frumoasă artă, dorul mieu și mai mult m'a muncit atunci când în anul 1895, alocându-mi-se în budgetul comunei, o subvențiune pentru a merge în Austro-Ungaria, să vizitez mai multe ferme de apicultură, vedînd mai multe ferme ale cultivatorilor de stupi și ale statului maghiar. Impresiunea cea mai plăcută mi-a făcut când am vedut că mai pe lîngă toate casele preoților și învățătorilor se află câte o mică fermă de apicultură, bine organizată și îngrijită.

Ministrul ungar a împărțit țara în șese cercuri de apicultură, numind în capul fie-cărui cerc câte un maestru ambulănt de apicultură, care se duce în cercul său și înființază stupine raționale, arată apicultorilor diferitele sisteme de stupi raționali, cum se compun și cum să lucrîză, aparatele de apicultură, cum se manipulează și cum se cresc albinele în mod rațional; țîn conferințe de apicultură pe la diferite

stupini înființate și lucrăză cu zel și activitate, pe tôte căile la răspîndirea acestuî ram de bogăție națională.

În fruntea acestor maieștri se află un inspector general de apicultură.

Stuparii Ungariei sint împărțiți în două societăți de apicultură, societatea stuparilor de sud a Ungariei și societatea stuparilor de nord a Ungariei. Aceste societăți au capitale însemnate, au reviste de apicultură și scrieri diferite, ce tractăză apicultura.

În modul acesta Ungaria cu apicultura care la noi e socotită ca un bagatel, realizăză 9 milióne de fiorini anual.

Vădënd acest progres prin care un popor de rasă mongolă, întrece în întreprinderi pe descendenții rasei latine, urmașii vitejilor Romani, mai tare m'am aprins de a face o vie propagandă ca să se răspîndescă și la noi apicultura rațională și de atunci ne-încetat am luptat în diferite direcțiuni, pentru a se înființa și la noi măcar un maestru ambulant de apicultură, care să stîrnescă în apicultorii români, gustul de a-și cresce albinele în mod rațional. De și dorința apiculturilor eră și dorința mea, cu tôte acestea pînă în present, nu s'a luat de către cei în drept nici o măsură în această direcție, rămânënd aspirațiunile nóstre tot vane.

Pentru că onorabila și mult răspîndita revistă *Albina* pórta titlul mult iubitei mele întreprinderi, o rog cu adînc respect, să bine-voiască a fi motorul prin care să se răspîndescă în țara nóstră o întreprindere nouă și să bine-voiască a primi ca să-mi publice rînd pe rînd tôte descoperirile ce am făcut asupra traiului și vieții albinelor, în lunga mea practică, din copilărie, precum și ceia-ce am vădüt și am învățat de la stupari însemnați, obligëndu-mă ca scrierile mele ce vor formă la sfîrșit un tratat de apicultură ce dejă este dat onor. Minister al Agriculturiei spre aprobare, să fie urmate și de clișeurile tuturor stupilor raționali, ce-mi sint cunoscuți, precum și modelele instalațiunilor și a tuturor aparatelor de apicultură, ce se practică de apicultura modernă.

Pentru acest motiv, toți stuparii români și toți acei ce doresc să devie stupari, dacă vor să asculte modestele mele povețe, să se grăbescă a se abonă la onorabila revistă «Albina», unde rînd pe rînd vor găsi tot ce doresc, asupra crescerii albinelor în mod rațional.

Intreprinderea acestei mișcări de progres o recomand în special colegilor mei și preoților, cari sînt factorii principali meniți a susține și propagă în cele mai depărtate cătune ale țării stupăritul rațional. Ei ca apostoli ai civilizației sînt datorî chiar a o face acésta și a luptă cu deplină voie și entusiasm, ca în unire cu toți, să facem să se puie și în țara noastră crescerea albinelor pe base moderne! În lupta noastră, nu mă îndoiesc, că peste puțin timp vom fi secundați de ajutorul și protecția șefilor țării, și așa încetul cu încetul și pe nesimțite vom ajunge acolo unde aspirațiunile noastre țintesc, avînd în viitorul depărtat dulcea mîngăiere, că noi prin noi înșine, am ridicat la nivelul dorit un ram bogat de economie națională.

(Va urma.)

Remus N. Begneseu

dirig. școlii din com. Pietriș, jud. Vlașca.

ÎNGROPAȚI SUB ZĂPADĂ

Stan Zorilă eră un om cinstit și muncitor. Gospodăria lui întrecea chiar pe a fruntașilor din sat. Femeea lui, care eră o bună gospodină, îl ajută aprópe în tóte lucrările. Curtea lui Stan se cunosceă căt de colo că e stăpănită de un om harnic, căci eră plină de tot felul de vie-tăți: găini, rațe, gâsce, curci, oi, capre, vaci, ș. a. Pătulele erău pline de porumb. Dar hambarele? Nu vînduse nici o baniță de grîu sau de orz. Așteptă omul să ia preț bun. De bani nu duceă grije, căci chimirul îi eră plin de aur și argint.

Când se întorceau séra vacile de la pășune, da mult de lucru Mariórei, soției lui Stan, pînă le mulgea. Dór nu eraú mai puține; eraú șase la număr: șase vaci și tóte cu viței. Boii, caii, și alte vite mai mărunte, prin felul cum eraú hránite și îngrijite eraú tóte frumoși. Pe fie-care an, Stan vindeă vite pe cari luă preț bun.

Într'o di, după ce Stan vîndu nisce vite, se abătú cu cum-părătorul pe la o cârciumă ca să bea «aldămașul.» Aci beură rachiú, cam vre-o jumătate de litru. Când Stan se întórse acasă eră bét d'abinelea. Soția îl muștră și el se simți rușinat, deși ținea într'una că nu beuse mult și nu se

îmbătase. Când se trezi din beție, făgădui că nu va mai bea nici odată.

Altă-dată, pentru-că vinduse unui negustor nisce cereale, merse iarăși la cârciumă. La început se împotrivi negustorului, dar când acesta îi spuse că nu vor bea rachiū, Stan se înduplecă. Firesce, că Stan se îmbătă și de astă-dată, măcar că bėuse rom în cantitate mică. Reintors acasă, femeea îl muștră. El se supără și începū să amenințe. Noroc, că s'a trezit de grabă și s'a căit și de astă-dată de prostia făcută.

A trecut un an și mai bine, fără ca Stan să mai puie gura pe bėuturi spirtose. Vin însă, tot mai bea din când în când, dar și atunci în chip fōrte cumpėtat Mariōra nu mai putea de bucurie când a vėdut că bărbatul sėu își ține făgăduiala de a nu se mai îmbătă

Intr'o iarnă, prin luna lui Ianuarie, Stan se hotări să vindă nisce junci. Venise mai mulți negustori de vite cari voiau să-i cumpere, dar nu sciū cum se făcuse că nu se împăcase asupra prețului; orī lui Stan i-se părū că-i dase preț prea mic, orī negustorilor li s'a părut că Stan cere prea mult.

Ce-și dișe Stan? «Stai, că-i duc la bālci (iarmaroc), acolo s'or căută mai bine vitele, căci negustorul când te rōgă în bătătura casei, caută «plēșcă». El spuse gindul sėu femeii.

— Orī n'ai minte omule! Cum să te duci acum pe timp de iarnă la iarmaroc? Pe fie-care di vin negustori la vite; vinde-le dacă țī-e aminte, îi dișe femeea.

— Le-ași vinde dacă mi-ar da preț, rėspunse Stan.

— Preț, nepreț, eū te sfātuiesc să nu te duci la iarmaroc acum; dacă ar fi mai aprōpe și ar fi un timp de vară, atunci du-te, vino.

— Cum o fi, eū mă duc femeie, căci dōră am mai călătorit eū iarna și nu mi s'a întimplat nimic; și nu mă duc numai eū, mai merg cu mine vre-o 3, 4 inși de aici din sat. Merge și Gheorghe al l'incăi, Neagu, Chiriac și . . .

— Cine? Bețivii ăia? Ia sėma Stane, nu te lua după ei.

— Par-că o să mă pun la chef cu ei. Lasă, de asta nu duce tu grijă.

— Du-te, dragul micū, dar nu uită sfatul ce țī-am dat.

*

Dis de dimințeță, Stan Zorilă își înșelă calul, își luă ceva merinde în traistă, legă de córne cu o fringhie pe cei doi bouleni ca să nu tugă unul la drépta și altul la stânga, încălică calul și plecă.

Drumul erà greú, căci diua fiind cam căldurósă, pămîntul se desghețase și se tăcuse noroiú. Omătul erà aședat mai mult pe la dosuri. Din pricina asta nu întîmpinã nici o greutate.

Pe la ameză, Stan Zorilă ajunsese la bâlciú. Abia aici se întâlni cu consătenii lui. Pînă sêra, el vînduse junciú. Ar fi vrut să se reîntórcă acasă; dar fiind-că erà sêrã și cum fulgî mari de zăpadă cădeau de sus, se hotărî să mae (dórmă) peste nópte acolo, mai ales că și cei-l-alti tovarăși erau de aceeași părere.

A doua di vremea erà schimbată cu totul. Cerul erà întunecat. Crivêțul bâtea cu furie și din când în când fulgî mărunți de zăpadă strébătiaú aerul. Ciorile, cari sburaú de colo, colo, prin cloncănitul lor prevestiaú vífor mare.

Stan cu tovarășii lui nu sciaú ce să facă: să plece, ori să rêmână.

— Să mai stăm puțin, diuse Stan Zorilă; pînă în sêrã e vreme; dórã s'o însenină cerul, sau cel puțin s'o mai os-toi vîntul.

— Să stăm, rêspuuseră cei-l-alti.

Șederea într'un loc duce pe om la plictisélă și, pentru ca să scape de plictisélă, ómenii cumiñti citesc cărți folositóre, dacã sciú carte; iar dacã nu, spun povești, întîmplări, pătãniú, ș. a., ceea-ce fácură pînă la o vreme și acești tovarăși de drum. Totuși ei se plictisiră de spus povești și unul din ei se hotărî să facă «cinste» cu rachiú. Dupã din-sul făcú un altul. Stan însă nu voi să bea; dar tovarășii, cari din fire erau bețivi, nu-l slăbiră de loc cu îndemnurile; așa, că în cele din urmă, beú un pahar. I-se părú că rachiul de aici e mai bun ca cel din sat și mai beú și alt pahar și apoi altul pînă la 10. În inferbințéla rachiului, Stan căpêtă curaj și se hotărî să plece acasă, deși timpul se înăsrise și mai rêu. Tovarășii cei-l-alti zăceau lungiți pe sub mese și scaune, cãntând și pronunțând vorbe fára șir.

Stan, riđend de neputința tovarășilor lui, încalcă calul și purcese la drum.

Crivêțul bâtea cu furie, mutând nãmeți de zăpadă de

colo, colo. Nici o urmă de om, de cal sau de căruță nu se mai cunoscă. După o călătorie de un sfert de ceas, nu mai zăria nimic înaintea ochilor și rătăci drumul. Rachiul i-se suise în cap și nu-și mai putu da seama unde se află. Stan începui să tremure. Vru să descalece ca să meargă pe jos, dar împedecându-se cădu în zăpadă. Voi să se scole, dar nu putu Calul, fiind lăsat liber, plecă în voia lui; iar Stan rămânând culcat, corpul i-se ruci din ce în ce. Fu acoperit de zăpadă și... muri.

Cadavrul fu găsit abia după două săptămâni mâncat pe jumătate de corbi. Cât privesce pentru cei-l-alți tovarăși, nici ei n'avură o sortă mai bună. Cadavrele lor se găsiră mult mai târziu lângă matca râului din apropiere.

M. E. Mihăescu,

Dirigintele școlii din Gologan.—R.-Sărat.

Morva sau răpciuga

rintre bólele pe care omul le pôte dobîndi de la animale, este și răpciuga. Acestă bólă lipicioasă cunoscută din vechime, se observă în țara noastră aproape numai la cal. Ea este datorită unei mici vietăți, unui microb — bacilul morvos,— care odată ajuns în corpul animalului, dacă acesta se găsește în condițiuni de a-l primi, se înmulțesce și produce tur-

burări și stricăciuni carii cu vremea aduc slăbiciunea și pieirea aceluși animal.

Caii sănătoși capătă răpciuga, când trăesc împreună cu un cal bolnav, sau dacă beau sau mănăncă din același sghiab sau esle. Deopotrivă se pôte căpătă bóla când calul sănătos este introdus într'un grajd în care a stat timp mai mult sau mai puțin lung un cal morvos, precum și în casurile când căpăstrul, friul, șeua, peria, țesala, pătura, etc., ce au servit pentru animalul bolnav, se întrebuințeză la un altul sănătos. Omul pôte comunica răpciuga atunci când chiar el puindu-se în contact cu calul molipsit, fie din întâmplare, fie îngrijind de el, nu ia tóte precauțiunile de curățenie și de dezinfectare înainte de a se servi sau de a îngriji un alt cal nemolipsit.

Animalele, ca boul, căinele, porcul, e cu puțință a trans-

mite această bătă, dacă după ce au stat sau venit în contact cu calul bolnav, vin în atingere cu un altul sănătos.

Omul de obicei ia răpciuga, servindu-se sau îngrijind de calul morvos. El poate asemenea a se îmbolnăvi când bea apă din găleata din care s'a adăpat calul răpciugos, sau când se servește de căpăstru, peria, țesala, etc., ce s'a întrebuintat la acel cal, și mai ales dacă se învelesce sau își așterne pătura aceluia animal.

Toți caii, fără deosebire de rasă, varietate și etate, dacă se află în condițiuni de molipsire se pot bolnăvi de morvă; aceia însă cari sînt slabi, rău îngrijiți, rău hrăniți, munciiți peste măsură, ținuți mai mulți la un loc în grajduri umede și neaerisite, sînt mai des atinși.

Afară de cal și om, răpciuga se observă la catâr, măgar și căine. Boul nu este atins nici odată de această bătă, asemenea se poate dice și de porc.

Morva la cal se înfățișează sub două forme: *acută* și *cronică*.

Răpciuga acută, sau aceia care se termină repede, se arată tot-d'a-una prin simptome de friguri, adică: căldura calului se mărește în mod însemnat (atingînd câte odată peste 41° c.), pulsul și respirațiunea se înmulțesc, mucósele gurii, nărilor și ochilor se arată mai roșietici; el se arată cu totul trist, iar părul ce îi acoperă corpul nu mai are direcțiunea normală, devenind sbîrlit și fără lustru. Această stare de febră după una pînă la trei zile, se însoțesc de semne locale, speciale morvei.

În această privință să scie că primul lucru ce atrage atențiunea omului străin chiar de medicină, este *scursórea nasală*. Acest simptom legat de rănii ulceróse (1) pe pîlița din partea din năuntru a nasului (pituitara), constă la început într'un lichid cu totul apos și numai mai târziu, după o zi două el devine mucos sau muco-purulent când ia și o culoare gălbuie sau galbenă roșietică dacă conține și sânge, ceia-ce se întimplă de regulă. Cantitatea scursorei destul de însemnată, se observă pe amîndouă nările, cu totul rar numai pe una. Mucositățile scurse se lipesc în parte pe marginile nărilor și murdăresc buza superioară a animalului ca și obiectele din prejur.

Ulceretele pîliței dinăuntru a nasului, rezultă din distrugerea unor băsicuțe de mărimi variabile pînă la aceia a unei mazăre, ce se formază pe mucósă, și cari sînt pline cu un conținut mai mult sau mai puțin purulent. Ulceretele pot a se uni mai multe la un loc și a lua ast-fel întinderi mari; marginile lor, mai ridicate, contrastă cu părțile ce limitază.

Fundul acestor rănii ulcere, de culoare roșietică, sîngerază la atingere, și poate fi acoperit de mucos sau puroiú. Ulce-

(1) Ulcer este un fel de rană care n'are tendință către lecuire.

rile n'aũ nici o tendință cãtre iecuire, cotropesc pãrțile unde se gãsesc, mãrindu-se și înmulțindu-se neconținut.

În cursul morveii acute se constată încă simptome destul de isbitore din partea *pielei*. Așa în diverse pãrți ale corpului, mai ales la membre, se produc umflãturi calde și dureroase, cari dispãrãnd lasã în urma lor rãni ulcerose de întinderi și forme deosebite, din cari se scurge un puroiũ galben uleios. În partea coprinsã între cele douẽ ramuri ale fãlcei de jos, disã sgheab, și în apropiere de gãtlej se gãsesce de asemenea o umflãturã, de mãrimea unei nucii, cãte odatã a unui ou și chiar mai mare, caldã și durerosã, produsã prin inflamarea ganglionilor limfatici din acẽstã regiune.

Calul cu rãpciugã acutã mai tot-d'a-una schiopãtã, schiopãtat ce se explicã prin inflamarea încheeturilor și a pãrților vecine lor.

Morva acutã se terminã mai tot-d'a-una prin mörte și nu durẽzã mai mult de 8—25—30 de zile, în care timp, animalul ajunge în stare de slãbiciune extremã.

(Va urma.)

Irimia Popescu
Medic-veterinar.

Organizarea școlilor noastre

Îndrumați copiii cãtre meșteșug.

Cu întreținerea tuturor școlilor din România, țara acẽstã prin guvernul ei, cheltuesce anual o sumã enormã de bani și tóte aceste cheltueli se fac pentru a scóte ómenii cu carte, sau mai bine dis cãrturari.

Dacã s'ar cheltui cu un școlar numai cãt învață în școlã ar fi bine, cãci atunci țara ar avẽ cel puțin mângiiera cã are mulți ómeni cari sciũ carte. Pe lingã cheltuiala mare, care se face cu un școlar cãt învață în școlã, apoi este o altã cheltuialã cu mult mai mare, care se face dupã ce copilul își terminã școlã. Majoritatea absolvenților a orĩ-ce școlã, îndatã dupã terminarea școlii se întorc la stat, cerẽnd slujbã, adicã a fi plãtiți, cãci ei n'aũ învățat nimica cu ce sã se hrãnescã singuri, fãrã sã aibã nevoie de slujbe. Iatã dar ce fel de cãrturari dau astãzi școlile noastre: dupã ce cheltuesc de-l înveți carte, apoi sã-l plãtesc cã l-ai învățat. Unde are sã ajungã acẽstã țarã, dacã va trebui sã plãtescã anual majoritatea absolvenților celor 12 licee, o parte din absolvenții celor 30 gimnaziũ, absolvenții seminariilor, ai șco-

lilor normale, a școlii de poduri, a școlii de silvicultură și a altor sumedenii de școli, căci foarte puțini vor fi de aceia cari nu vor căuta slujbe.

Din acest soi de cărturari, ce dau astăzi școlile noastre, o mare parte din ei devin și oameni periculoși pentru guvern, căci îndată ce nu-î dă slujbă, și-a făcut dușmani și caută să răstörne acel guvern; ei mai sînt periculoși și pentru țară, căci la un moment dat—să nu dic vorba prea mare, cu ușurință ar trece în partea adversă, plătindu-î mai bine, vorba e numai dacă s'ar găsi un cumpărător pentru nenocita țară, léfa fiindu-le singurul mijloc de existență. Eu unul nu găsesc nici o vină acestor oameni, căci ce sînt ei vinovați dacă școlile noastre sînt ast-fel organizate, că după 12, 14 și chiar 16 ani de învățatură, să nu poți să te hrănesci singur, fără a avé nevoie de slujbă. Guvernele, corpurile legiuitoare, oamenii influenți din această țară, ar trebui să gîndescă serios la acest lucru. Guvernul actual și în special d-nul Ministru Haret, înțelegînd cestiunea și prevădînd pericolul național de care sîntem amenințați, a început să dea o nouă organizare actualelor școli. Aprópe întreg contingentul școlilor noastre de pînă acum nu sînt de cât proletari, așteptînd din ți în ți slujbe. Proletariatul cult e cel mai periculos pentru orî-ce națiune. Rěscólele, revoluțiunile, rěsbóiele civile, nu sînt făcute și nu se fac de cât de proletarii culți. Singurul mijloc de îndreptare, singurul mod de a schimbă actuala stare de lucruri, primejdiósă și pentru țară și pentru noi Români, este: să se înființeze cât mai multe școli de meserii, școli profesionale, școli ai căror absolvenți să nu aibă nevoie de slujbe pentru existența lor, ci ei singuri să și-o procure. Remediul stă decî nu în măsurile restrictive, nici în persecuțiuni: remediul stă în întărirea elementului românesc independent, în a deprinde pe Români la muncă, căci numai acei oameni cari își câștigă singuri existența fără slujbă, sînt cei mai independenți, cei mai folositori și lor și societății, și țara cu ast-fel de oameni progresînd și înflorînd, va merge în fruntea altor țeri cu mai puțin meseriași. Exemple avem multe: Elveția, Belgia, Danemarca, Olanda, etc., țeri mici, însă cu mult înaintea noastră, ridicate acolo unde sînt numai prin industrie și comerț, cu un cuvînt prin meseriași și nici de cum prin numărul funcționarilor. Chiar țerile cele mari, ca: Anglia, Francia,

Germania, etc., sînt ridicate tot prin numărul meseriaşilor, iar nu al funcţionarilor. Cu multă părere de r u în multe judeţe, în f rte multe oraşe din ţara ac sta, nu se află nici o şcolă, fie de meserie, fie profesională.

Voi cetăţeni şi onor. guvern, g ndiţi-vă la scumpa nóstră ţară şi faceţi ca să lăsaţi generaţiunei ce ne va succede viitorul asigurat.

N. Bibiri,

Institutor, Bacău.

MUNCA RĂSPLĂTITĂ

D-nul Ministru al Cultelor şi Instrucţiunii Publice a intervenit pe l ngă M. S. Regele ca să decoreze cu medalia «răsplată a muncii pentru  nv ăm ntul primar» cl. I pe d-nul Gr. Rădulescu  nv ător în comuna Bezdead, D mboviţa. Publicăm aici cu o deosebită satisfacţiune adresa trimisă acestui domn  nv ător de către d-nul Ministru, cum şi raportul către M. Sa Regele.

Domnule  nv ător,

Afl nd că, prin iniţiativa d-v stră, s'ar fi înfiinţat la Bezdead o societate cooperativă a locuitorilor, cari aduc mari servicii în localitate, am cerut informaţii de la d-nul revizor şcolar.

Din cele ce m -a comunicat d-sa, am vedut că acea societate este de un folos imens pentru sătenii cari o posedă şi că ea îşi datoresce existenţa şi propăşirea ei, iniţiativei, stăruinţei şi devotamentului d-v stră.

D-v stră aţi înţeles adevăratul caracter al misiunii ce a-aveţi.  nv ătorul  nr'un sat nu trebuie să fie numai  nv ător al copiilor; el trebuie să fie în acelaş timp şi sf tuiitorul bun şi luminat al sătenilor, pilduitorul lor la cele bune şi folositoare pentru d nşii.

C nd  nv ătorul îşi înţelege ast-fel chemarea şi rolul său, el este o adevărată bine-facere pentru populaţia în mijlocul căruia trăiesce.

De aceea M. S. Regele a bine-voit a vă conferi, ca recunoşcere a serviciilor d-v stră, şi ca încurajare, medalia de *răsplată a muncii pentru  nv ăm ntul primar* de clasa I.

Am mulţumirea a vă  naint  pe l ngă ac sta brevetul cuvenit, şi a vă  ndemn  să continuaţi a merge cu aceeaşi tragere de inimă pe calea pe care v'aţi îndrumat.

Primiţi asigurarea consideraţiunii mele.

Ministru,
(ss) Haret.

*

Sire,

În comuna Bezdead din județul Dâmbovița, s'a înființat în anul 1892 o societate cooperativă a locuitorilor de acolo, sub numele de «Malu-de-Rēsună».

Scopul societății este:

- a) a încurajă comerțul și industria română;
- b) a împrumută pe societari și pe particulari în cas de trebuință;
- c) a capitalisă spre fructificare economiile depuse de membrii săi.

De la 1893 pînă acum, timp relativ scurt, societatea a a-adus servicii imense populațiunii rurale, și din 23 societari câți au fost la constituire, adî sînt 150, cu un capital de peste 30.000 lei.

Înființarea acestei minunate și folositoare societăți se datorese numai stăruințelor neîntrerupte și nepregetate ale învățătorului din Bezdead, Grigore Rădulescu, iar înflorirea ei se datorese tot acestui învățător, care de la înființare și pînă acum servește societății ca secretar-comptabil în mod gratuit.

Considerând că acest învățător este și un distins membru al corpului didactic rural, sub-semnatul rōgă pe Majestatea Vostră să bine-voiască a-î acordă medalia pentru «Rēsplata muncii pentru învățămîntul primar de clasa I.

Dacă Majestatea Vostră aprobă această propunere, o rog să semneze alăturatul proiect de decret.

Sînt cu cel mai profund respect

SIRE

Al Majestății Voștre

Prea plecat și prea supus servitor

Ministrul Cultelor

și

Instrucțiunii Publice

(ss) **Haret.**

ADRESE CĂTRE REDACȚIE

Vē felicit pentru revista «Albina» cea mult folositoare pentru noi Români.

Alex. Constantinescu,
Com. Butculesci, județul Teleorman.

*

De un an citind onor. revistă «Albina» îi urez succes.

Gheorghe Antonescu,
Comuna Plainesci jud. R.-Sărat.

Răspunsuri la întrebările din No. 11.

Incepem în No. acesta a publica lista deslegătorilor. In No. viitor vom continua și vom publica și deslegările.

Au răspuns la o singură întrebare.

Putna: Suraja: Ion H. Nicolaș; Sascut: G. Gh. Florescu; Focșani: Tache C. Săndulescu; Panciu: Dimitrie A. Butescu.
Fălcu: Fălcu: D-șora Elena V. Ionescu.
Tulcea: Tulcea: Paul G. Rătescu.
Vălcu: Rusănești: N. Ionescu; Stroesci: M. Iliescu.
Teleorman: Piatra: Alexandru Penescu, I. Rujeanu.
Vaslui: Buda Rafaela: Eleonora Bălăuța.
Ifov: București: Niculescu Ștefan, Ionel I. Bărbuceanu.
Botoșani: Todireni: Alex. Bădiu.
Dolj: Terperița: Andrei Marinescu.
R.-Sărat: Tâmbocșci: I. Dediulescu.
Muscel: Câmpu-Lung: Spirea Florescu.
Covurlui: Galați: D-șora Niculina Constantin.

Au răspuns la două întrebări:

Mehedinți: Orzesei: C. G. Spineanu.
Ifov: București: Dorothea Margulies, Sofia P. Ion, Ionică M. Popovici, Alexandru Greceanu.
Roman: Roman: D-șora Annette Antoniadă.
Romanați: Zvorsca: Alexandru Păunescu.
Tecuci: Tudor Vladimirescu: Negrescu C. Nicolae, Gheorghe Vasiliu, Nicolae Tofanovici și d-șora Profira Negrescu; Nicorești: Preotul Nicolae, d-șora Marghiola Theodorescu.
R.-Sărat: R. Sărat: Ion N. Blezu.
Iași: Iași: Constantin Baltă.
Tulova: Bérhad: Demostene Tiberiu.
Putna: Pătești: Nicolae A. Spiridon.
Brăila: Ciorile: G. Niculescu; Brăila: Vintilă C. Antonescu.
Dorohoi: Șendriceni: Preotul Octav Isăceanu.
Constanța: Constanța: Stela I. Costacu.
Bacău: Bacău: Georges Scarlat.
Vălcu: Brezoiu: D-șora Valeric Bratovoescu.
Teleorman: Alexandria: Sărățeanu E. Florian.

Au răspuns la trei întrebări:

Dolj: Calafat: I. R. Părcălăbescu; Dobridor: Ilie Ivănescu.
Putna: Focșani: C. C. Langa.
Romanați: Zănoaga: D. Marinescu.
Muscel: Ciurmești: Ion Nicolescu; C.-Lung: Costică Bănicescu.
Argeș: Pădureți: Nicolae Popescu.
Ifov: București: Virgiliu M. Țjuvaru; Copăceni: Ion Popescu.
Prahova: Poesci: Const. I. Ionescu.
Vaslui: Poiana Cârnelui: D-șora Eufrosina Alexandrescu.
Covurlui: Galați: Nicolae Virgolic.
Iași: Iași: Valeriu Buțureanu.

Au răspuns la patru întrebări:

Prahova: Ploesci: Octav Stănescu.
Ifov: București: D. S. Georgescu, Constantin N. Ionescu.

Au răspuns la cinci întrebări:

Prahova: Vălenii de Munte: Filip Tomescu,

(Va urma.)

MULȚUMIRI

D-nul G. Giurumescu, dirigintele școlii din comuna Ruptura, Mehedinți, aduce viile sale mulțumiri d-lor D. F. Popescu, C. M. Chirculescu, M. N. Ciotârlă, Gh. Giurumescu, N. N. Ruptureanu și Mich. Vâlceanu, cari au contribuit cu mijlocele necesare pen-

tru facerea unui dulap, necesar pentru ținerea arhivei școlii, cum și pentru facerea unei bănci. Valoarea acestor obiecte e de 60 lei. Urăm și noi împreună cu d-nul învățător că asemenea fapte să fie imitate de toți cari doresc luminarea și înălțarea poporului român!

BIBLIOGRAFIE

Ne mai având de cât un forțe restrâns număr din importantele lucrări ale d-lui C. Rădulescu-Motru: Valoarea Silogismului și Problemele Psihologiei; facem cunoscut că le punem la dispoziția abonaților noștri cea d'întâiu cu prețul de 1 leu 10 bani, expediată la domiciliu și cea de a doua cu lei 1,50; luate direct din administrația noastră, cea d'întâiu costă numai 1 leu și cea de a doua lei 1,30.

INFORMAȚIUNI

S'a acordat medalia cl. II, «Răsplata muncii pentru învățămîntul primar,» următorilor institutori și institutore:

Mumuianu Mihail, de la școala No. 3 de băeți, București; Sfîntescu I., de la școala No. 14 de băeți, București; Dianu G., de la școala No. 19 de băeți, București; Musteață G., de la școala No. 1 de băeți, Sărărie-Iași; Giorocianu I., de la școala No. 1 băeți, Craiova; Popescu Iosef, de la școala No. 2 băeți, Caracal (revisor școlar de Gorj); Cosmovici G., de la școala No. 1 băeți, Tîrgul-Nemțu; Nicolau G., de la școala No. 2 băeți, Piatra-N.; Mancaș I., de la școala No. 2 băeți, Piatra-N.; Teodorescu I., de la școala No. 1 băeți, Pitești; Ștefulescu Al., de la școala de băeți, Tîrgul-Jiu; Popilian Al., de la școala No. 4 băeți, Craiova; Constantinescu, Din., de la școala No. 2 băeți, București (revisor școlar de Vâlcea); Ghe-nea Paul, de la școala No. 6 băeți, București; Stoicescu Elisabeta, institutore de la școala No. 10 de fete, București; Saroș Maria, institutore de la școala No. 6 fete, București; Demetrescu Teodora, institutore de la școala No. 2 fete, Craiova.

*

În cursul anului acesta vor începe și conferințele profesorilor secundari. Așa între 4 — 13 Aprilie vor ține conferințe profesorii de științe fizico-chimice la universitatea din București; între 24 — 27 Aprilie inclusiv; cei de matematică la universitatea din Iași și între 27—31 Maiu inclusiv; cei de limba română, franceză, germană, italiană și engleză la universitatea din București.

Avem convingerea că numai rîde bune vor da asemenea conferințe.

POȘTA REDACȚIEI

D-lui Ilarian Tulbureanu, com. Bătrâni (Prahova). — Comunicați-ne ce materii prime aveți în localitate? Ce specialități de lucrări manuale cunoșteți? Numai cu aceste date vă putem recomanda manualul cerut.

D-lor D. Călin și A. Popescu, ferma Studina. — Trimeteți, primim cu mulțumire.

D-lui D. Popescu, Chilieni.--La No. 52, ultimul din anul I, găsiți tabla de materii.

D-rei El. Constantinescu, Călărașii Vechi. — Abonamentul pe anul II, plătit cu chitanța 11.877.

O DRAMĂ ÎN FUNDUL MĂRII

ROMAN de R. CORTAMBERT

XVII

În fața spînzurătorii.

În timp ce condamnatul mergea spre închisore între două rînduri de soldați, mulțimea începă să strige:

— La mörte! La mörte Americanul! Să möră Norton!

Să ne închipuim 40—50.000 de ömenî înșelați în dorința lor, după ce stătuse o nöpte întregă pentru a vedé un spectacol,— înspăimîntător, ce e drept—dar puțin le pásă! Lucrul se petrecuse tocmaî ca într'un teatru. Cortina se ridicase, dar actorul nu ieșise pe scenă. Mulțimea voiă cu orî-ce preț să nu fie înșelată; îi trebuia o victimă, un spînzurat, voiă să privescă o agonie, să vadă convulsiile nenorocitului condamnat, avea sete de o dramă.

În zadar un om al justiției se sui pe podul spînzurătoareî și voi să dea nisce deslușiri. Peste puțină. Vorba îi fu înăbușită. Mulțimea devenia amenințătoare. Cinci-deci de miî de capete, cari în aceeași minută, în aceeași secundă, n'au de cât un gând de cât o voință; gata la aceleași hotăriri, la aceleași acte, e o putere nemësuraată! Este o vijelie care are în curînd să se deslîntuiască; sînt valurile unei mării înfuriate, cari rup tot ce le țese înainte.

Poporul este câte odată ca un animal sălbatic, care nu vrea să scie de nimic, nu vrea să audă de nimic, de cât dorința, voința lui.

— La mörte ticălosul! să möră! să möră!

Călăul veni din nou. El fu huiduit ca un actor care nu și sciuse rolul. Câți-vă chiar îl amenințară, arătându-i pumnii.

Trec dece minute, un sfert de oră. Nimic. Osînditul nu mai revine. Timpul trece: nimic. Cum spînzurătorea rămăsese părăsită, câți-vă băețandri se suiră pe ea pentru a o vedé mai de-a-prope. Unul dintr'înșii își puse lațul în gât și scöse limba cât puțin! Tötă lumea ridea. Un lucrător lat în spate, cu ochii întunecați, cu cap de sălbatic, puse mîna pe un bîet căine care din întîmplare intrase prin mulțime, îl luă de ceată și îl duse la podul spînzurătorii, trei din băețandri se repeșiră, îl luară și într'o clipă îl aruncă fringhia împrejurul gâtului! Invirti scripetele și nenorocitul animal începă a bănănai în aer, sgărcindu-se

și sbătându-se în cele mai mari dureri. Un hohot de râs isbucni și toți începură a striga: Ura! bravo! Mulțimea voise o mörte. Avusese una, mai puțin plăcută, dar pentru asta venise. Ea privi încă câte-vă minute corpul câinelui înțepenit, și când fu îndreptată că murise, începă a se împrăștiă. Puțin câte puțin toți plecară. Cei din urmă care plecară mai aruncară încă cu pietro în corpul câinelui care se mișca întocmai ca limba unui césornic.

XVIII.

O recunöscere ciudată. Povestirea unui înecat.

Ce se întâmplase? Ce putuse opri hotărîrea justiției, de obicei atît de repede în executarea sentințelor sale? Nu puteă fi de cât ceva de o forțe mare importanță. Norton reconduc la închisöre, fu dus în una din sălile vecine cu cabinetul directorului. El fu pus în fața unui tînăr bălan, cu privirea drăgălașe, cu lisiöomia deschisă, pe care se vedeau urmele unor mari suferinți. Acastă vedenie pără a-l miră. Se șterse la ochi, își puse mânia pe frunte ca un om care s'ar sculă din somn!

— Sînt mort öre!

— Nu, nu! scumpe Norton, tu nu ești mort, dar eă sînt printre cei vii, îi țise tînărul.

— Oh! prietenul meu, scumpul meu de Sartène, cât sînt de fericit că te pot vedé înainte de a muri, țise Norton aruncându-se în brațele tînărului inginer.

— Dar nu vei muri! viu să te scap!

— Să vedem! pe toți diavoli! visez pöte? țise Norton, căruia nesomnul din nöptea trecută și turburarea sufletului îi ridicase drépta judecată; mă înșel, nu se pöte să fi tu de Sartène. El a murit în fundul océnului! E o greșală! Marea nu mai dă înapöi vii pe cei ce l-a înghițit. Nu ești și nu poți fi de Sartène!

— Dar jur pe numele lui Dumnezeu că sînt eă. Eă în öse și carne.

— Nu, nu mă înșelă, este peste putință!

— Peste putință?! Am fost ca prin minune scăpat; dus cu o repediciune nebună de un val, am fost aruncat pe cöstele Americi, unde am fost găsit mai mult mort de cât viu, și iacă-mă cu ajutorul lui Dumnezeu dorind să trăiesc, să iubesc pe cei ce mă iubesc și să opresc țara mea de a săvîrși o crimă, făcënd să se omöre un nevinovat, cel mai bun dintre prietenii mei! De astă-dată Norton nu se mai îndoi. El recunoscuse vocea, gesturile, bunele apucături ale prietenului său. Se aruncă din nou în brațele lui și stringëndu-l cu dragoste la pieptul său, îl sărută plîngënd.

Pasnicii, soldații, funcționarii erau martorii acestei mișcătöre recunösceri. Toți acești ömeni, mai puțin răi, mai puțin nesimțitori de cât păreau, erau mișcați. Nici unul n'ar fi simțit părere de rău ucidëndu-l, fiind că-l credeau vinovat; acum toți doriau

a vedé pe Norton cât mai curînd liber, cãci se încredințase de nevinovãția lui.

— Haide! iubite prietene, ñise de Sartène, haide departe de acest loc, unde ai îndurat atãtea pentru mine. Nimic nu te mai oprește. Sã plecãm!

— Mě ertați, domnule, ñise atunci directorul închisorii, puțin cam încurcat, nimeni din noi nu mai crede în vinovãția d-lui inginer Norton, dar justiția ne-a dat un vinovat, și lãrã o nouă hotãrire a Inaltei Curți noi nu putem da drumul acuzatului.

— Dacă nu vë trebuie de cât atãta, apoi noi sîntem în regulã. Iatã o scrisóre care vë dã ceea ce cereți. Dîcînd acestea, îi întinse o hãrtie pe care cum o citi directorul ñise:

— Domnule inginer, ești liber. La acest cuvînt, Norton pãrù cã-și pierduse mintea, rîdeã și plîngea, îmbrãțișã pe unii, dãdu bacșisuri la alții și, în fine, plecarã. Cãnd fu afarã stãtu, în loc sã respire aerul bine-fãcãtor, tot-d'a-una atãt de curat, al independenței.

— Ei bine! ñise Norton, încredințat în sfîrșit cã nu visã, pentru cã tãtã lumea a recunoscut nevinovãția mea, cine este vinovatul?

— Vinovatul!? rãspunse de Sartène, este . . . dar nu-ți pot spune încã nimic. Veți sci mai tîrziu, prietene. Dã-mi voie sã nu ți rãspund acum.

— Cum vreți, prietene! Îmi veți povesti cel puțin cum ai scãpat din fundul océnului. Pentru mine ești tot un strigoiu.

— Aide! drept vorbind, dragã Norton, n'ai drept sã te plîngi de acest strigoiu!

— Drace! două minute mai tîrziu și ași fi bãnãnit ca o mãtãhalã în spînzurãtore!

— Dar eũ, cãtã grijã n'am avut tãtã nãptea! Scrisóra! acea scrisóre cu care te-am scãpat nu mai sostiã. Telegrafal pare-cã amuțise. Nimeni nu voiã sã mē asculte, sã mē credã. Mē luați drept un înșelãtor.

— Nu m'i-a fost încã scris sã mor!

— Scumpe Norton, m'i-e o fãme nebunã și ca sã nu murim de fãme, dupã ce ai scãpat de fringhie, haide la buna mea mamã unde ne așteptã și unde totul e împodobit în cinstea reîntãrcerii mele și a ta.

— Dar d-șóra Ana? ñise Norton, rîdînd pe sub mustațã.

— D-șóra Ana erã gata sã se cãlugãrescã, drãguța de ea!

— Ei bine acum își va pune vãlul alb, mergînd cu tine la altar, nu-ı așã, colege?

— Pãte . . .

— Cer sã-ți fii martor. Libera Americã e la locul ei pretutindenı; am vëduț prea de-aprópe mórtea, vreaı sã te vëd înșurat!

— Ne-am înțeles!

Tot vorbind ajunserã la casa d-nei de Sartène. Totul erã în sãrbãtore.

(Va urmã).